

Kapstok verwerving Beschermd Wonen en Maatschappelijke Opvang Parkstad

Stip aan de horizon

Iedereen in Parkstad heeft een dak boven zijn hoofd. Mensen die het niet alleen redden, krijgen de ondersteuning die ze nodig hebben. Iedereen in Parkstad doet mee.

Missie

Iedere inwoner krijgt passende hulp: zo kort en licht als mogelijk en zo intensief en lang als noodzakelijk. We richten ons niet op het vasthouden aan zorgvoorzieningen maar op stabilisatie, herstel, het opbouwen van zelfstandigheid en meedoen in de samenleving. Waar mogelijk blijven mensen in hun eigen woon- en thuissituatie wonen en ontvangen zij daar de benodigde ondersteuning.

Overkoepelende uitgangspunten voor de verwerving

Sober en doelmatig

Voor de verwerving van Beschermd Wonen en Maatschappelijke Opvang geldt sober en doelmatig als overkoepelend uitgangspunt. Het doel hiervan is om de toegang tot opvang en beschermd wonen voor iedereen betaalbaar en toegankelijk te houden. Dit betekent dat inwoners de noodzakelijke ondersteuning ontvangen die aansluit bij hun individuele situatie: zo licht als mogelijk en zo intensief als nodig. Ondersteuning wordt niet zwaarder of langer ingezet dan noodzakelijk en kan tijdelijk worden opgeschaald wanneer de situatie daarom vraagt.

Sober en doelmatig betekent daarmee niet simpelweg minder ondersteuning maar passende ondersteuning op de juiste plek en op het juiste moment met een doelmatige inzet van de beschikbare middelen. Dit vraagt onder meer om het voorkomen van onnodige instroom, het voorkomen van onnodig zware of langdurige ondersteuning, het bevorderen van herstel en zo snel als mogelijk afschalen en doorstromen, zonder dat inwoners tussen voorzieningen of domeinen vallen.

Wonen Eerst

Naast sober en doelmatig is Wonen Eerst het uitgangspunt voor de inrichting van beschermd wonen en opvang in Parkstad. Een passende woonplek is de basis voor stabiliteit, herstel en participatie. Ondersteuning wordt rondom de woonsituatie georganiseerd en volgt de inwoner, niet de voorziening. Daarbij kiezen we steeds de minst ingrijpende woonvorm die voldoende bescherming, begeleiding en perspectief biedt.

Opvang, beschermd wonen, beschermd thuis, tussenvormen en zelfstandig wonen met ambulante ondersteuning vormen samen één samenhangend wooncontinuüm, zonder vaste volgorde. Inwoners kunnen direct instromen in de lichtst passende woonvorm en ondersteuning wordt op- en afgeschaald zonder dat een verhuizing nodig is. Zo bewegen we van verblijven in voorzieningen naar wonen met passende ondersteuning.

Eerlijke spreiding en draagkracht van wijken

Eerlijke spreiding en de draagkracht van wijken vormen een rode draad door de hele uitvoering. Woonzorgvoorzieningen en uitstroom worden evenwichtig over Parkstad verdeeld, rekening houdend met de ondersteuningsbehoefte van inwoners, de beschikbaarheid van woningen en de draagkracht van buurten en gemeenten. Dit uitgangspunt geldt voor de hele regio en vraagt van iedere aanbieder commitment, ook waar het de eigen locaties betreft.

De inhoudelijke koers binnen deze overkoepelende paraplu wordt gevormd door de negen pijlers uit de Visie Opvang en Beschermd Wonen Parkstad 2026-2035: (1) voorkomen is beter dan genezen, (2) maatwerk is de standaard, (3) eerst een woning, dan herstel, (4) samenleven in de wijk, (5) ervaringsdeskundigen inzetten, (6) eerlijke verdeling over gemeenten, (7) gemeenten aan het roer, (8) werken met data en (9) samenwerken zonder schotten. Deze pijlers vormen de

inhoudelijke context voor de verwervingsleidraad en zijn hieronder verder vertaald naar doelstellingen en inkoopdoelstellingen.

Doelstellingen en inkoopdoelstellingen Beschermd wonen en Maatschappelijke opvang

De onderstaande doelstellingen bouwen voort op de visie, de bestaande ontwikkelopgaven en de kennis uit de werkgroep. Waar een doelstelling nog nadere concretisering vraagt, wordt dit in het vervolg van het traject uitgewerkt op basis van beschikbare data, inhoudelijke keuzes en toetsing in de marktconsultatie. Per doelstelling wordt gewerkt volgens de drietrapsraket: (1) probleemstelling en norm, (2) doelstelling en (3) concrete inkoopdoelstelling.

1. Passend aanbod en non-exclusie

Probleemstelling en norm

Parkstad wil dat iedere inwoner passende hulp ontvangt: zo kort en licht als mogelijk en zo intensief en lang als noodzakelijk. Niet het beschikbare aanbod maar de ondersteuningsbehoefte van de inwoner moet leidend zijn. Binnen Beschermd Wonen (BW) is daarvoor al een belangrijke basis gelegd: aanbieders werken samen en non-exclusie is het uitgangspunt. In de praktijk lukt het echter niet altijd om voor iedere inwoner tijdig het best passende aanbod te organiseren. Aanbieders spannen zich daarbij actief in om ook voor complexe ondersteuningsvragen een oplossing te vinden. Door schaarste in capaciteit en specifieke expertise lukt het in sommige situaties toch niet om direct een passende plek te bieden. Dit speelt onder andere bij inwoners met een combinatie van LVB, psychiatrie en/of verslavingsproblematiek, autismespectrumstoornis en bij jongvolwassenen.

De benchmark BW/MO Parkstad laat zien dat het beroep op BW in Parkstad relatief groot is en sterk groeit. In 2025 telt Parkstad 1,97 BW-cliënten per 1.000 volwassen inwoners, tegenover 1,79 landelijk en een mediaan van 1,67. Zowel in de cijfers van Parkstad als in de landelijke cijfers telt het safehouse mee als BW. Ook de eigen cijfers van Parkstad laten die groei zien: het gemiddeld aantal BW-cliënten in zorg bij BTP steeg van 197 in 2023 naar 269 in 2025 (+36,5%, inclusief safehouse).

Voor MO is de uitgangssituatie anders. Het aanbod is historisch via afzonderlijke subsidierelaties georganiseerd waardoor minder expliciet is vastgelegd welke capaciteit en expertise gezamenlijk beschikbaar moeten zijn en wie verantwoordelijk is wanneer het bestaande aanbod niet passend is. Parkstad registreert 1,53 dakloze personen in nood- en tijdelijke opvang per 1.000 volwassen inwoners, tegenover een mediaan van 0,95. De opgave is daarom niet alleen voldoende en passend aanbod te organiseren maar vooral een dekkend en passend aanbod dat aansluit op de hulpvraag en sober en doelmatig wordt ingezet.

Daarbij is ook de financiële ontwikkeling relevant. Parkstad gaf in 2024 €126 per volwassen inwoner uit aan verblijf en opvang voor BW en MO samen, tegenover €104 landelijk en een mediaan van €75. Tussen 2022 en 2024 stegen deze uitgaven in Parkstad met 26%, tegenover 21% landelijk en 17% mediaan. Voor BW werd het beschikte budget in 2025 bovendien overschreden: BTP verantwoordde € 16,6 mln tegenover € 15,7 mln verleend, vooral door hogere zorgkosten.

De norm is dat iedere inwoner die op grond van de toegang recht heeft op BW, MO en Safehouse passende hulp ontvangt en niet tussen wal en schip valt doordat aanbod, capaciteit of specifieke expertise ontbreekt. Tegelijkertijd moet de ondersteuning betaalbaar en doelmatig blijven: de kosten voor BW, MO en Safehouse mogen binnen het nieuwe stelsel niet verder stijgen ten opzichte van het nader vast te stellen financiële kader, behoudens vooraf afgesproken indexatie en autonome ontwikkelingen.

Doelstelling

Het realiseren van een integraal en flexibel zorgaanbod waarin het non-exclusieprincipe leidend is: inwoners met een ondersteuningsbehoefte worden op basis van hun specifieke situatie geholpen, zonder uitsluiting aan de poort of afschuiving naar andere domeinen.

Inkoopdoelstelling

De gecontracteerde aanbieder(s) zijn gezamenlijk verantwoordelijk voor een dekkend, flexibel en passend aanbod voor de BW- en MO-doelgroep in Parkstad. Inwoners krijgen passende hulp, zo kort en licht als mogelijk en zo intensief en lang als noodzakelijk en aanbieders werken vanuit het principe van non-exclusie: iedere inwoner die op grond van de toegang recht heeft op BW of MO krijgt een passend aanbod van de gecontracteerde partner(s). Ook bij complexe ondersteuningsvragen organiseren aanbieders tijdig een best passende oplossing. Als passend aanbod niet direct binnen het gecontracteerde aanbod beschikbaar is, organiseren aanbieders gezamenlijk een oplossing, bijvoorbeeld via aanvullende expertise, onderaannemerschap of een nichevoorziening. Voor doelgroepen waarvoor structurele knelpunten bestaan, beschikken aanbieders over passende capaciteit en expertise of realiseren zij hiervoor binnen de contractperiode een concrete ontwikkelopgave samen met de regio. Tegelijkertijd wordt de opdracht zo ingericht en uitgevoerd dat de totale kosten voor BW, MO en Safehouse, binnen BTP en in alle financieringsvormen daarbuiten, niet verder stijgen ten opzichte van het nader vast te stellen financiële kader, behoudens vooraf afgesproken indexatie en autonome ontwikkelingen.

Definitie passende hulp: passende hulp is ondersteuning in de lichtst mogelijke passende vorm, gericht op stabiliteit en uitstroom naar een zo zelfstandig mogelijke en duurzame woonsituatie. Behandeling of specialistische ondersteuning wordt waar nodig parallel georganiseerd; afronding daarvan is geen voorwaarde voor uitstroom. Uitgangspunt is dat passende hulp aansluit bij de vastgestelde doelen en ondersteuningsbehoefte van de inwoner en de benodigde intensiteit, nabijheid, expertise en woon- of opvangsetting biedt. De hulp is zo kort en licht als mogelijk en zo intensief en lang als noodzakelijk, zonder dat schaarste of het bestaande aanbod bepalend wordt voor de inhoudelijke match. Dit betekent ambulant waar kan, intramuraal alleen waar nodig of noodzakelijk.

2. Sneller en passende ondersteuning na indicatie

Probleemstelling en norm

Een inwoner die Beschermd Wonen nodig heeft, kan op dit moment op twee momenten te maken krijgen met wachttijd. Eerst wacht een inwoner op onderzoek en indicatiestelling door het LOBW. Nadat het LOBW heeft vastgesteld dat Beschermd Wonen noodzakelijk is, volgt een tweede wachttijd: de periode waarin de aanbieder de inwoner een intake doet, matcht en daadwerkelijk plaatst. Op beide momenten zijn de wachttijden langer dan wenselijk en ontvangt een deel van de wachtende inwoners nog geen ondersteuning. Urgente casuïstiek wordt zowel door het LOBW als door BTP altijd opgepakt.

De periode tussen indicatiestelling en daadwerkelijke plaatsing vraagt aandacht. Op dat moment heeft het LOBW vastgesteld dat BW nodig is maar is de geïndiceerde ondersteuning nog niet gestart. Inwoners kunnen hierdoor tussen wal en schip raken. Passende overbruggingszorg is in deze periode nog niet structureel georganiseerd. Wanneer passende ondersteuning tijdens het wachten ontbreekt, kan de situatie van de inwoner verslechteren en kan uiteindelijk zwaardere ondersteuning nodig zijn.

De regio werkt aan verbetering van het toegangs- en indicatieproces bij het LOBW om de eerste wachttijd terug te brengen. Het terugbrengen van de tweede wachttijd tussen indicatie en daadwerkelijke plaatsing, vraagt nadrukkelijk ook iets van de zorgaanbieders.

Voor MO is de situatie anders. Maatschappelijke opvang heeft een crisiskarakter. Bij een acute opvangvraag moet daarom snel worden beoordeeld wat nodig is en moet zo snel mogelijk een passende opvangplek beschikbaar zijn. In de huidige werkwijze vindt plaatsing direct plaats zodra het recht op opvang is vastgesteld en volgt de indicatie binnen 48 uur. De beschikbaarheid van het aantal plekken is op dit moment een knelpunt. In een aantal gevallen wordt uitgeweken naar een maatwerk-plek op een niet-passende locatie.

De norm is dat inwoners zo kort mogelijk wachten en gedurende de gehele route passende ondersteuning ontvangen. Wachten mag er niet toe leiden dat inwoners tussen wal en schip vallen, uit beeld raken of dat hun situatie verslechtert.

Doelstelling

Het verkorten van de wachttijd tot passende ondersteuning voor BW en MO en het voorkomen dat inwoners gedurende het wachten zonder passende ondersteuning komen te zitten. Voor BW is het uitgangspunt dat een inwoner na indicatiestelling door het LOBW binnen maximaal twee maanden passend wordt geplaatst, en er in de tussenliggende periode overbruggingszorg geleverd wordt. Voor MO geldt vanwege het crisiskarakter dat een inwoner die maatschappelijke opvang nodig heeft direct wordt geplaatst in passende opvang en dat de formele beschikking uiterlijk binnen 48 uur na plaatsing beschikbaar is.

Inkoopdoelstelling

De aanbieder(s) organiseert de intake, matching en plaatsing zodanig dat een inwoner met een BW-indicatie binnen maximaal twee maanden na indicatiestelling passend wordt geplaatst. Wanneer plaatsing niet direct mogelijk is wordt passende overbruggingszorg georganiseerd, zodat de inwoner gedurende de wachttijd de ondersteuning ontvangt die nodig is om de situatie stabiel te houden en verslechtering te voorkomen. Overbruggingszorg is tijdelijke ondersteuning die veiligheid en stabiliteit waarborgt totdat plaatsing mogelijk is, voor BW inclusief de noodzakelijke 24-uursbeschikbaarheid. Deze wordt zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving en in de minst intensieve passende vorm georganiseerd; een intramurale setting alleen wanneer de situatie daartoe noodzaakt.

Wanneer een inwoner niet binnen twee maanden kan worden geplaatst stelt de aanbieder de centrumgemeente Heerlen hiervan tijdig op de hoogte. Daarbij wordt inzichtelijk gemaakt wat de reden van de vertraging is, welke overbruggingszorg wordt ingezet en wat het verwachte moment van plaatsing is.

Voor MO geldt dat de aanbieder(s) bij een acute opvangvraag direct passende opvang en de noodzakelijke ondersteuning organiseert. Zodra is vastgesteld dat maatschappelijke opvang noodzakelijk is vindt plaatsing onmiddellijk plaats. De formele beschikking wordt uiterlijk binnen 48 uur na plaatsing afgegeven. Het ontbreken van een formele beschikking op het moment van aanmelding mag directe plaatsing niet verhinderen.

De wacht- en plaatsingstijden voor BW en MO, overschrijdingen van de afgesproken termijnen en de inzet van overbruggingszorg worden structureel gemonitord en maken onderdeel uit van het leveranciersmanagement.

3. Doelgericht traject, door en uitstroom

Probleemstelling en norm

De visie van Parkstad is erop gericht dat inwoners zo zelfstandig mogelijk wonen en ondersteuning ontvangen die zo licht is als mogelijk en zo intensief als nodig. Voor inwoners die gebruikmaken van BW is het perspectief dat zij binnen één tot enkele jaren kunnen uitstromen naar zelfstandig

wonen of een lichtere vorm van ondersteuning. Voor een deel van de inwoners is de Wlz het passende vervolg. De periode in BW wordt dan benut om tot een goede diagnose en een beeld van het ontwikkelpotentieel te komen, zodat tijdig een goed onderbouwde Wlz-aanvraag kan worden ingediend. In de praktijk verblijven cliënten echter relatief lang in BW: de helft van de nieuwe cliënten is pas na circa 26 maanden uitgestroomd (mediaan, zonder safehouse), bij intramuraal BW na circa 27 maanden en bij extramuraal BW na circa 18 maanden. Van de 252 BW-trajecten (zonder safehouse) die op 1 september 2026 lopen, duurt 25% (64) al langer dan drie jaar. Voor een deel van deze groep is de Wlz mogelijk beter passend. Dit wordt nader geanalyseerd.

Tegelijkertijd ligt het zwaartepunt binnen BW nog sterk bij intramurale ondersteuning. In het tweede halfjaar van 2025 ontving 67% van de BW-cliënten klassiek intramuraal BW en 33% beschermd thuis. Zonder Safehouse is dat 73% intramuraal (265 van 362) en 27% beschermd thuis (97), omdat het safehouse als extramuraal BW is geregistreerd. Bij regio's met een vergelijkbare registratie ligt de mediaan op 53% intramuraal en 47% beschermd thuis/tussenvormen. Bovendien is het totale aantal BW-cliënten in Parkstad sterk gegroeid: van gemiddeld 197 cliënten in zorg in 2023 naar 269 in 2025 (+36,5%). De combinatie van de lange verblijfsduur, de groei van het aantal cliënten en het relatief grote aandeel intramuraal BW maakt het noodzakelijk om scherper te sturen op ontwikkeling, afschaling en uitstroom.

De gewenste beweging is dat inwoners, zodra dit verantwoord is, van een beschermde setting naar een eigen woning of een lichtere vorm van ondersteuning doorstromen. In 2025 stroomden 93 cliënten uit BW (zonder safehouse), ruim een kwart van de 342 cliënten die dat jaar in zorg waren. Naar welke woonvorm zij uitstroomden, wordt niet geregistreerd. Daardoor is ook niet zichtbaar of de uitstroom geslaagd is, bijvoorbeeld of iemand duurzaam zelfstandig woont of later terugvalt. Uitstroom is echter niet volledig door aanbieders te beïnvloeden. Zo kan de beschikbaarheid van passende woningen en vervolgondersteuning de daadwerkelijke uitstroom vertragen. Ook wordt nazorg na uitstroom nog nauwelijks ingezet of afzonderlijk geregistreerd (in de huidige data niet zichtbaar), terwijl juist de overgang van een beschermde setting naar zelfstandig wonen kwetsbaar kan zijn.

Doelstelling

Het realiseren van doelgerichte ondersteuningstrajecten waarbij vanaf de start actief wordt gestuurd op resultaat, tijdige afschaling en duurzame uitstroom naar zelfstandig wonen of een lichtere vorm van ondersteuning. Uitgangspunt is dat BW tijdelijk is waar dat kan: inwoners ontvangen niet langer of zwaarder ondersteuning dan noodzakelijk maar behouden passende ondersteuning wanneer langdurige stabiliteit het maximaal haalbare perspectief is.

Inkoopdoelstelling

Voor iedere cliënt worden bij de start concrete herstel- en ontwikkeldoelen, het passende ondersteuningsniveau, een beoogd perspectief en vaste evaluatie- en ontwikkelmomenten vastgelegd. De aanbieder en het LOBW volgen periodiek de voortgang en beoordelen daarbij expliciet of de ondersteuning nog passend is, kan worden afgeschaald of dat uitstroom mogelijk is. Wanneer de ontwikkeling stagneert of juist sneller verloopt dan voorzien, wordt het traject gezamenlijk met het LOBW herbeoordeeld en waar nodig bijgesteld.

De aanbieder bereidt afschaling en uitstroom vanaf de start van het traject voor en stuurt, waar dit passend en verantwoord is, op de beweging van intramuraal BW naar Beschermd Thuis, een andere lichtere vorm van ondersteuning of zelfstandig wonen. Wanneer langdurige ondersteuning inhoudelijk noodzakelijk blijft, wordt dit onderbouwd en periodiek opnieuw beoordeeld. Beschermd thuis biedt begeleiding, bescherming en waar nodig woonondersteuning in de eigen woonomgeving, flexibel op- en afschaalbaar en met planbare en onplanbare hulp. Tussenvormen bieden een tijdelijke zelfstandige woonplek als tussenstap naar regulier wonen.

Bij uitstroom borgt de aanbieder een warme overdracht en, waar nodig, passende nazorg door het voorliggende lokale veld, zodat de overgang naar zelfstandig wonen of een vervolgvoorziening duurzaam verloopt en terugval zoveel mogelijk wordt voorkomen. Passende nazorg is tijdelijke en afschalende ondersteuning na uitstroom, gericht op het behouden van woonstabiliteit en het tijdig signaleren en voorkomen van terugval. Intensiteit en duur sluiten aan bij de behoefte van de inwoner. Een goede samenwerking en afstemming met het voorliggend veld is hierbij belangrijk.

Op totaalniveau realiseren aanbieders aantoonbare verbetering op nader vast te stellen indicatoren voor onder andere verblijfsduur, afschaling, doorstroom, uitstroom naar zelfstandig wonen en de inzet en resultaten van nazorg.

4. Flexibele oplossing bij crisis en complexe problematiek

Probleemstelling en norm

Bij crisis, stagnatie en complexe problematiek lukt het in de huidige praktijk niet altijd om snel gezamenlijk een passende oplossing te organiseren. Hoewel binnen BTP afspraken bestaan over non-exclusie en een stagnatie-/escalatieroute, wordt onderlinge overname of tijdelijke ondersteuning in de praktijk beperkt gerealiseerd. Beperkte beschikbare plekken spelen daarbij een rol maar ook de vraag wie verantwoordelijkheid neemt voor een cliënt die moeilijk plaatsbaar is of bij wie een bestaand traject vastloopt.

Voor MO en BW is daarom een werkwijze nodig waarin aanbieders niet alleen verantwoordelijk zijn voor hun eigen plek of traject maar gezamenlijk een oplossing organiseren wanneer de reguliere ondersteuning niet (tijdelijk) meer passend of uitvoerbaar is.

De norm is dat niemand bij crisis of complexe problematiek tussen wal en schip valt. De gezamenlijke verantwoordelijkheid die Parkstad met non-exclusie voor ogen heeft moet daarom ook zichtbaar zijn wanneer een traject stagneert: aanbieders organiseren gezamenlijk en tijdig een passende oplossing en ondersteuning wordt niet beëindigd zonder verantwoord vervolg.

Doelstelling

Het realiseren van een dekkend en solidair zorgnetwerk waarin aanbieders gezamenlijk verantwoordelijkheid dragen voor complexe casuïstiek met vanzelfsprekende mogelijkheden voor uitruil en tijdelijke time-outs zodat cliënten bij escalatie niet tussen wal en schip vallen en afwenteling op crisisvoorzieningen wordt voorkomen.

Inkoopdoelstelling

De aanbieder(s) voeren een bindende gezamenlijke werkwijze uit voor escalatie, time-out en tijdelijke overname bij crisis of complexe casuïstiek. Zij organiseren binnen de afgesproken responstijd gezamenlijk een passende oplossing en kunnen een cliënt niet uitsluitend vanwege complexiteit of risico doorschuiven. De opdracht legt vast welke minimale crisis-, respijt- en time-outcapaciteit beschikbaar moet zijn, hoe escalatie plaatsvindt en hoe verantwoordelijkheid en kosten bij tijdelijke overname worden verdeeld. De werking van deze afspraken wordt periodiek gemonitord en besproken in het leveranciersmanagement.

5. Samenwerking zonder schotten

Probleemstelling en norm

De ambitie uit de visie is samenwerken zonder schotten: de ondersteuning moet aansluiten op de situatie van de inwoner en niet op de grenzen tussen organisaties, voorzieningen of financieringsdomeinen. In de huidige situatie zijn er twee belangrijke samenwerkingsopgaven.

Ten eerste zijn BW en MO historisch verschillend georganiseerd. BW wordt uitgevoerd vanuit een samenwerkingsverband terwijl MO vanuit afzonderlijke relaties met aanbieders is georganiseerd. Hoewel de doelgroepen en ondersteuningsvragen elkaar deels overlappen en inwoners gedurende hun traject tussen BW en MO kunnen bewegen, functioneren beide onderdelen nog onvoldoende als één samenhangende keten. Hierdoor kunnen verschillen ontstaan in werkwijzen, verantwoordelijkheden en overdracht en is niet altijd duidelijk wie verantwoordelijkheid neemt wanneer een inwoner van de ene naar de andere vorm van ondersteuning beweegt.

Ten tweede zijn er schotten tussen BW/MO en andere domeinen en voorzieningen. Inwoners kunnen gedurende hun traject te maken krijgen met onder andere de lokale Wmo, het voorliggend veld, wonen, Jeugdwet, Wlz, Zvw en veiligheid. Juist op deze overgangen is niet altijd helder wie verantwoordelijk is, wie het proces bewaakt en wie handelt wanneer een traject stagneert. Binnen MO speelt daarnaast dat de betrokkenheid van de herkomstgemeente na plaatsing niet altijd vanzelfsprekend blijft. Hierdoor bestaat het risico dat verantwoordelijkheden worden overgedragen in plaats van gezamenlijk opgepakt en dat inwoners tussen voorzieningen of domeinen terechtkomen.

De norm is dat de inwoner zo min mogelijk merkt van organisatorische, financiële of wettelijke schotten. Dit vraagt enerzijds om een samenhangende keten van BW en MO en anderzijds om goede verbindingen met de domeinen daaromheen. Dat betekent niet dat één partij voor alles verantwoordelijk is, maar wel dat bij overgangen duidelijk is wie welke verantwoordelijkheid draagt, wie het proces bewaakt en wanneer partijen gezamenlijk moeten handelen.

Doel 1. BW, MO en Safehouse functioneren als één samenhangende keten

Doelstelling

Het realiseren van een samenhangende keten van Beschermd Wonen en Maatschappelijke Opvang, waarin aanbieders gezamenlijk verantwoordelijkheid nemen voor passende ondersteuning en inwoners soepel tussen verschillende vormen van ondersteuning kunnen bewegen. Ook maken aanbieders daar waar mogelijk gebruik van elkaars aanbod.

Inkoopdoelstelling

De gecontracteerde aanbieders van BW en MO werken aantoonbaar samen en organiseren de ondersteuning als een samenhangende keten. Zij maken afspraken over onderlinge samenwerking, overdracht, op- en afschaling, verantwoordelijkheden en escalatie. Wanneer de ondersteuningsbehoefte van een inwoner verandert, organiseren aanbieders gezamenlijk een passende overgang naar een andere vorm van BW of MO en wordt voorkomen dat de inwoner opnieuw de keten moet doorlopen of tussen aanbieders terechtkomt.

Doel 2. Samenwerking met andere domeinen en ketenpartners

Doelstelling

Het realiseren van domeinoverstijgende samenwerking rondom inwoners die gebruikmaken van BW en MO, zodat ondersteuning vanuit het voorliggend veld, lokale Wmo, wonen, zorg en veiligheid op elkaar aansluit en inwoners zo min mogelijk hinder ervaren van systeem- en domeingrenzen. Deze samenwerking werkt ook preventief: door tijdig samen te werken met het voorliggend veld en de lokale Wmo kan escalatie en instroom in BW, MO en Safehouse worden voorkomen.

Inkoopdoelstelling

Aanbieders werken actief samen met het voorliggend veld, gemeentelijke toegangen, lokale Wmo, woningcorporaties en andere partijen op het gebied van wonen, zorg en veiligheid. Bij overgangen zijn duidelijke afspraken over rollen, informatieoverdracht, proces- en casusregie en escalatie. Aanbieders borgen een warme overdracht en blijven betrokken totdat duidelijk is dat de ontvangende partij de ondersteuning heeft overgenomen. De regio/LOBW, aanbieders en relevante

ketenpartners bespreken periodiek waar samenwerking en overgangen vastlopen en spreken hierover concrete verbeteracties af. Aanbieders brengen complexe casuïstiek die invloed heeft op de direct omwonenden in bij de daarvoor bestemde overlegstructuren in de wijk of gemeente, zoals in Heerlen de casus- en leefbaarheid overleggen en de PGA-aanpak in het centrum. Bij einde zorg worden zowel de politie als de gemeentelijke teams op de hoogte gesteld in het kader van buurtregie en veiligheid.

6. *Ontwikkelingsgerichte dagbesteding en participatie*

Probleemstelling en norm

Meedoen in de samenleving is een belangrijk onderdeel van de visie. Dagbesteding en participatie moeten daarom niet alleen structuur bieden maar bijdragen aan herstel, ontwikkeling en waar mogelijk een volgende stap richting vrijwilligerswerk, scholing of betaald werk. Ontwikkelingsgerichte dagbesteding is binnen BTP al een ontwikkelopgave maar op dit moment is nog onvoldoende zichtbaar in welke mate cliënten daadwerkelijk ontwikkelstappen zetten en hoe vaak reguliere en lokale participatievoorzieningen worden benut.

De norm is dat iedere inwoner, passend bij de eigen mogelijkheden en belastbaarheid, een ontwikkelperspectief heeft. Reguliere en lokale participatievoorzieningen zijn daarbij het uitgangspunt wanneer deze passend en beschikbaar zijn. Aanbiedergebonden of specialistische dagbesteding wordt ingezet wanneer dat inhoudelijk nodig is.

Doelstelling

Het realiseren van doelgerichte dagbesteding die aansluit bij de mogelijkheden en ontwikkelkansen van de inwoner. De ondersteuning richt zich op stabilisatie, het opbouwen van dagstructuur en werken aan herstel, met een actieve toeleiding naar vrijwilligerswerk, scholing of betaald werk. Er wordt waar mogelijk wordt structureel verbinding gelegd met reguliere en lokale participatievoorzieningen in de wijk.

Inkoopdoelstelling

De aanbieders borgen dat al bij de intake wordt gekeken naar de mogelijkheden, wensen en ontwikkelkansen van de cliënt op het gebied van participatie, daginvulling en ontwikkeling (ontwikkelingsgerichte dagbesteding). Passend bij de belastbaarheid en het ontwikkelperspectief wordt hierover een concreet doel opgenomen in het ondersteuningsplan.

De aanbieders organiseren of ontsluiten gezamenlijk passend aanbod dat bijdraagt aan herstel, zelfredzaamheid en deelname aan de samenleving, maken daarbij gebruik van elkaars aanbod en werken daarvoor samen met lokale participatie- en welzijnspartners. Reguliere en lokale participatievoorzieningen zijn daarbij het uitgangspunt wanneer deze passend en beschikbaar zijn. De voortgang op het participatie- of ontwikkeldoel maakt onderdeel uit van de periodieke cliëntbespreking en het doel wordt waar nodig bijgesteld naarmate de mogelijkheden van de cliënt zich ontwikkelen.

7. *Meer ondersteuning in de eigen woonomgeving*

Probleemstelling en norm

Wonen Eerst is het uitgangspunt voor zowel BW als MO. De visie van Parkstad zet in op ondersteuning zoveel mogelijk in de eigen woonomgeving: eerst een woning, dan herstel, en ondersteuning zo licht als het kan en zo intensief als nodig. Ambulante ondersteuning is daarbij voorliggend. Dat geldt ook voor inwoners die vanuit de opvang of via Housing First een woning krijgen. De benchmark BW/MO Parkstad laat zien dat het zwaartepunt binnen BW op dit moment nog relatief sterk bij intramuraal beschermd wonen ligt. In het tweede halfjaar van 2025 maakten 395 inwoners gebruik van BW: 265 cliënten (67%) ontvingen klassiek intramuraal BW en 130 cliënten (33%)

beschermd thuis. Zonder safehouse gaat het om 362 inwoners: 265 (73%) intramuraal en 97 (27%) beschermd thuis. De eigen registratie van Parkstad geeft een vergelijkbaar beeld: op 1 september 2026 ontving 33% van de BW-cliënten met zorg in natura extramuraal BW (95 van 288), inclusief pgb 34%. Daarvan zitten 31 cliënten in het safehouse, dat in de nieuwe verwerving een apart perceel wordt. Zonder safehouse ontvangt 75% van de BW-cliënten intramuraal BW (193 van 257) en 25% extramuraal BW (64). Onder de centrumregio's met een vergelijkbare registratie bedraagt de mediaan 53% klassiek intramuraal en 47% beschermd thuis/tussenvormen. Zonder safehouse is het verschil met de mediaan groter: 73% tegenover 53%. De benchmark vormt daarmee geen automatische norm voor Parkstad maar laat wel zien dat er ruimte is om de beweging naar ondersteuning in de eigen woonomgeving verder te onderzoeken en vorm te geven.

De data-analyse laat daarnaast zien dat de groei van BW in Parkstad vooral intramuraal is: sinds januari 2024 steeg intramuraal BW van 132 naar 193 cliënten (1 september 2026), terwijl extramuraal BW zonder safehouse nauwelijks groeide (van 59 naar 64). De overige groei zit in het safehouse. Dit groeide sinds januari 2026 van 14 naar 31 cliënten. Ook de nieuwe instroom gaat grotendeels naar intramuraal BW: 79% van de nieuwe cliënten (zonder safehouse) start intramuraal, bij jongvolwassenen 86% en bij cliënten van 24 jaar en ouder 69%.

Ambulantisering betekent daarbij niet simpelweg minder ondersteuning. In lijn met Wonen Eerst wordt de ondersteuning rondom de woonsituatie van de inwoner georganiseerd, zodat op- en afschalen mogelijk is zonder verhuizing. Voor een deel van de inwoners is juist een vorm nodig tussen reguliere ambulante Wmo-begeleiding en intramuraal beschermd wonen, bijvoorbeeld intensieve ondersteuning thuis of een geclusterde woonvorm met nabijheid van ondersteuning. Dit palet aan vormen is in Parkstad nog onvoldoende uitgewerkt en tussenvormen worden op dit moment niet afzonderlijk geregistreerd.

De beweging naar ondersteuning in de eigen woonomgeving vraagt daarnaast om voldoende passende woningen en een goede aansluiting op lokale ondersteuning en nazorg. De norm is daarom: ondersteuning in de eigen woonomgeving waar dat passend en verantwoord is, intramuraal beschermd wonen waar dat noodzakelijk is.

Voor MO ligt de opgave anders. Maatschappelijke opvang is bedoeld als tijdelijke crisisvoorziening, maar in de praktijk verblijven inwoners soms langdurig in de opvang. Wonen Eerst geldt ook voor MO. Voor iemand die dakloos is, is een eigen woning in de praktijk echter vaak niet direct beschikbaar, dus zijn er plekken nodig om in te stromen. In de huidige werkwijze stromen inwoners altijd in bij een instelling, met uitzondering van circa 35 Housing First-trajecten. Wie dat aankan, stroomt daarna door naar een doorstroomwoning in de wijk en vervolgens naar een eigen woning met lokale begeleiding. De opgave is om de stap naar een eigen woning zo ver mogelijk naar voren te halen. Een voorbeeld is directe instroom op een doorstroomplek met ambulante begeleiding, wanneer de inwoner daarmee voldoende uit de voeten kan. De ambulantiseringsopgave voor MO is daarom tweeledig. Enerzijds richt deze zich op het voorkomen van instroom, door de samenwerking met lokale gemeenten en de reguliere Wmo te versterken en eerder passende ondersteuning in te zetten. Preventie is primair een lokale verantwoordelijkheid en valt daarmee buiten deze verwerving, maar vraagt wel om goede samenwerking en aansluiting. Anderzijds richt de opgave zich op het bevorderen van uitstroom, door inwoners zo snel mogelijk te begeleiden naar een eigen woonplek met passende ondersteuning, zonder dat doorstroom naar BW de standaardroute is.

Doelstelling

Zorg en begeleiding in de eigen woonomgeving is de norm, voor zowel BW als MO, in lijn met het principe van Wonen Eerst. Meer inwoners passend ondersteunen in de eigen woonomgeving en onnodige verhuizingen naar een intramurale voorziening voorkomen. Wanneer intramuraal verblijf wel noodzakelijk is, wordt vanaf de start toegewerkt naar afschaling en, zodra dit passend en verantwoord is, uitstroom naar een zelfstandige woonplek of een lichtere woon- en

ondersteuningsvorm. Hiervoor ontwikkelt de regio een passend palet van beschermd thuis en tussenvormen, aansluitend op de verschillende ondersteuningsbehoeften van inwoners. Voor MO is het doel een zo kort mogelijk verblijf in de opvang en een snelle, duurzame uitstroom naar een eigen woonplek. Waar mogelijk wordt de stap naar een eigen woonplek naar voren gehaald, zodat inwoners niet standaard eerst in een instelling verblijven.

Inkoopdoelstelling

Inkoopdoelstelling BW

De aanbieders realiseren gedurende de contractperiode een aantoonbare beweging van intramuraal beschermd wonen naar ondersteuning in de eigen woonomgeving. Het aandeel intramuraal BW neemt niet verder toe ten opzichte van de nulmeting bij de start van het contract en laat een dalende lijn zien. Regio en aanbieders streven daarbij naar de mediaan van de centrumregio's met een vergelijkbare registratie (circa 53% intramuraal en 47% beschermd thuis/tussenvormen) en werken gedurende de contractperiode toe naar een percentage dat haalbaar is voor de regio.

Hierover wordt een bindende procesafspraken gemaakt: aanbieders werken aan een ontwikkeltafel een gezamenlijk plan voor ambulantisering uit, inclusief het aanbod dat zij haalbaar achten, zoals het omklappen van intramurale plekken naar beschermd thuis of tussenvormen. De regio bespreekt periodiek met de aanbieders of de beweging zichtbaar is. Cijfers zijn daarbij altijd aanleiding voor een gesprek, bijvoorbeeld wanneer de instroom zwaarder is dan verwacht. De regio stuurt via de toegang ook zelf op de lichtst passende vorm.

Beschermd Thuis en tussenvormen vormen daarbij volwaardige alternatieven voor intramuraal BW voor inwoners voor wie de benodigde ondersteuning, bescherming en nabijheid verantwoord buiten een intramurale setting kunnen worden georganiseerd. De toegang en aanbieder sturen vanuit de hulpvraag op de lichtst passende vorm van ondersteuning. Intramuraal BW wordt ingezet wanneer de benodigde bescherming, ondersteuning en nabijheid niet verantwoord in de eigen woonomgeving of een tussenvorm kunnen worden georganiseerd.

De regio werkt het gewenste palet voor Beschermd Thuis nader uit en vertaalt dit naar eenduidige productbeschrijvingen, kwaliteitseisen en bekostiging. Aanbieders dragen bij aan de realisatie van de afgesproken ambulantiseringsopgave en bereiden afschaling en uitstroom tijdig voor.

Inkoopdoelstelling MO

De aanbieders van MO zetten vanaf de start van de opvang in op een zo kort mogelijk verblijf en een zo snel mogelijke uitstroom naar een eigen woonplek met passende begeleiding, volgens het principe van Wonen Eerst. Waar de inwoner daarmee voldoende uit de voeten kan, stroomt deze direct in op een doorstroomplek of in een eigen woning met ambulante begeleiding, zonder eerst in een instelling te verblijven. Uitstroom naar BW is alleen aan de orde wanneer dit inhoudelijk noodzakelijk is. Ambulante ondersteuning vanuit MO wordt ingezet waar dit helpt om een acute crisis te stabiliseren en verblijf in de opvang te voorkomen. De verblijfsduur in de opvang en de uitstroom naar een eigen woonplek worden gevolgd in het leveranciersmanagement.

8. Datagedreven en leveranciersmanagement

Probleemstelling

Parkstad wil als regio meer aan het roer staan en werken met data. Daarvoor is één gedeeld en betrouwbaar beeld nodig van wat er met inwoners en in de keten gebeurt. Op dit moment zijn voor BW wel landelijke benchmarkgegevens beschikbaar over cliëntvolume en de verhouding tussen intramuraal en beschermd thuis maar regionaal is de stuurinformatie over onder meer intake-, match- en plaatsingstijden, afwijzingen, mismatches, actuele capaciteit, verblijfsduur, afschaling,

uitstroom en terugval nog niet integraal beschikbaar. Voor MO is landelijke vergelijking van cliënt-kosten beperkt betrouwbaar door verschillen in registratie.

Via het dashboard van BTP worden tarieven en financiële cijfers inmiddels goed gemonitord en het eigen klantadministratiesysteem geeft inzicht in doorlooptijden. Wat vooral ontbreekt is inhoudelijke informatie: wie er in zorg zijn, waar ze wonen en vandaan komen, wat hun hulpvragen zijn en hoe de instroom, doorstroom en uitstroom bij de afzonderlijke cliënten en aanbieders verloopt. Daardoor is het nu lastig om te duiden waarom bijvoorbeeld de ambulantiseringbeweging niet van de grond komt of waarom een aanbieder aangeeft vol te zitten.

De norm is dat gemeenten en aanbieders vanuit dezelfde definities en dezelfde actuele informatie kunnen sturen en tijdig kunnen bijsturen. Datagedreven werken is daarbij geen doel op zichzelf: de informatie moet helpen om te zien waar inwoners wachten, waar aanbod niet passend is, waar trajecten stagneren en waar resultaten achterblijven zodat contract- en leveranciersmanagement en gezamenlijke verbetering en transformatie daarop kunnen worden gericht.

Doelstelling

Meer grip krijgen op de keten van BW, MO en Safehouse door te sturen op eenduidige, tijdige en betrouwbare stuur- en verantwoordingsinformatie. Deze informatie is primair gebaseerd op de landelijke Wmo-standaarden en de administratieve lasten voor aanbieders en gemeenten blijven zo beperkt mogelijk.

Inkoopdoelstelling

De aanbieders leveren de stuur- en verantwoordingsinformatie die in de contracteisen is vastgelegd tijdig, volledig en eenduidig aan. Basis hiervoor zijn de landelijke Wmo-standaarden (iWmo). Daarnaast leveren aanbieders een beperkte set regionale kernindicatoren aan die nodig is om op de doelstellingen in deze kapstok te sturen. Deze set heeft in ieder geval betrekking op:

- instroom, wachttijd en plaatsingstijd, inclusief de inzet van overbruggingszorg;
- verblijfsduur en de verhouding tussen intramuraal BW, beschermd thuis en tussenvormen;
- afschaling, doorstroom en uitstroom, inclusief de uitstroombestemming;
- doelrealisatie per cliënt;
- inzet van nazorg en terugval na uitstroom.

Bij de registratie en analyse worden doelgroepen onderscheiden, bijvoorbeeld op basis van leefgebieden, hulpvragen of problematiek.

De regio en de aanbieders werken de definities, bronnen en aanleverfrequentie gezamenlijk uit in de periode na gunning, uiterlijk [binnen zes maanden na de start van het contract]. Daarbij bepalen zij welke informatie de Wmo-standaarden al opleveren, welke informatie de regio zelf via de toegang registreert en welke aanvullende registratie proportioneel is. Aanbieders werken hier actief aan mee. Uitgangspunt is dat de administratieve lasten voor aanbieders en gemeenten zo beperkt mogelijk blijven.

De regio gebruikt deze informatie in het contract- en leveranciersmanagement. Dat kent een kwantitatief deel op basis van de kernindicatoren en een kwalitatief deel: periodieke gesprekken met de aanbieders als collectief en één-op-één gesprekken met individuele aanbieders over de prestaties op het contract en de inzet op transformatie. Blijft een aanbieder achter op de kernindicatoren, dan gaan regio en aanbieder in gesprek over de achtergronden, zoals de samenstelling van de cliëntpopulatie, trends en knelpunten. Zij spreken dan concrete verbeteracties af. Aanvullende achtergrondinformatie wordt alleen opgevraagd wanneer de situatie daarom vraagt.

9. Gezamenlijk leren en doorontwikkelen

Probleemstelling

In het huidige contract komt gezamenlijke doorontwikkeling onvoldoende van de grond. Een deel van de ontwikkelopgaven uit het huidige contract is nog niet opgepakt en blijft actueel. Dit heeft meerdere oorzaken. De slagkracht verschilt sterk per organisatie: enaanbieders kunnen niet aansluiten bij alle werk- en beleidsgroepen terwijl zij vaak waardevolle input hebben. De noodzaak tot samenwerken wordt nog niet altijd gevoeld en aanbieders kiezen nog altijd vaker voor een eigen inrichting, zoals bij de ontwikkelopdracht voor een gezamenlijke avond- en nachtdienst. Ook wordt nog te weinig structureel gebruik gemaakt van elkaars expertise. Daarnaast speelt de financiële druk en heeft de regio zelf onvoldoende bijgedragen en gestuurd op de ontwikkelopgaven.

De norm is een lerend partnerschap waarin regio en aanbieder, maar ook aanbieders onderling gezamenlijk werken aan een beperkt aantal ontwikkelopgaven, met oog voor de verschillen in slagkracht tussen aanbieders.

Doelstelling

Het structureel inrichten van een lerend partnerschap tussen gemeenten en aanbieders, waarin signalen uit de uitvoering, veranderende ondersteuningsbehoeften en nieuwe vakkennis periodiek worden geëvalueerd en vertaald naar kwalitatieve verbeteringen in het aanbod en de onderlinge samenwerking.

Inkoopdoelstelling

Voor de uitvoering van de ontwikkelopgaven wordt een gezamenlijke ontwikkeltafel ingericht waaraan alle gecontracteerde aanbieders en de regio deelnemen. De ontwikkeltafel vormt de plek waar de voortgang wordt besproken, ervaringen worden uitgewisseld en gezamenlijk wordt gestuurd op de ontwikkelopgaven. Per ontwikkelopgave gaan kleinere groepen van relevante aanbieders en waar nodig andere betrokken partijen aan de slag met de inhoudelijke uitwerking en uitvoering. De resultaten worden teruggekoppeld aan de gezamenlijke ontwikkeltafel en besproken tijdens de contractgesprekken.

Van alle aanbieders wordt actieve deelname aan de gezamenlijke ontwikkeltafel verwacht. Daarnaast nemen aanbieders, waar passend en gewenst, deel aan de uitvoering van specifieke ontwikkelopgaven. Zij maken hiervoor tijd, capaciteit en expertise vrij en leveren een aantoonbare bijdrage aan de afgesproken verbeter- en ontwikkelacties.

De regio benoemt vooraf een aantal ontwikkelopgaven die gedurende de contractperiode in ieder geval een plek krijgen. Aanbieders hebben daarnaast ruimte om eigen opgaven in te brengen. Bij de start van het contract worden de opgaven gezamenlijk geprioriteerd. De regio faciliteert een werkwijze die rekening houdt met de slagkracht van kleinere aanbieders. Ook is er ruimte voor initiatieven van één of enkele aanbieders. Hoe de ontwikkelingen en initiatieven worden gefinancierd wordt in de komende periode nader uitgewerkt.

De onderstaande ontwikkelopgaven worden als eerste denkrichting vanuit de regio voorgelegd in de marktconsultatie:

- Voorkomen is beter dan genezen: versterken van preventie en de samenwerking tussen aanbieders, regiogemeenten en het voorliggend veld
- Eerlijke spreiding en draagkracht van wijken: ontwikkelen van passende oplossingen, waar nodig als maatwerk per aanbieder (zie doelstelling 11).
- Ervaringsdeskundigheid en ervaringskennis: versterken van de inzet en positionering hiervan binnen de ondersteuning (zie doelstelling 10).
- Ambulantisering: opstellen en uitvoeren van een plan voor ambulantisering, waaronder het omklappen van intramurale plekken (zie doelstelling 7).
- Passend aanbod voor jongvolwassenen: bijvoorbeeld het ontwikkelen en uitvoeren van een pilot met een lichtere vorm van BW.

- Bijdragen aan vitale wijken: versterken van de verbinding met bestaande wijkgerichte initiatieven, zoals de Heerlen Noord Alliantie.

De onderstaande twee doelstellingen liggen ter toetsing voor in de marktconsultatie.

10. Ervaringsdeskundigheid structureel benutten

Probleemstelling

Ervaringsdeskundigheid is belangrijk in de visie, maar de invulling is nog onduidelijk. Er is geen eenduidig onderscheid tussen ervaringsdeskundigheid (professioneel, vaak hbo-niveau), ervaringskennis en cliëntperspectief. Daarnaast worden door personeelstekorten in de praktijk soms medewerkers ingezet die niet voldoen aan de benodigde competenties, waardoor rollen door elkaar gaan lopen. Dit maakt de inzet lastig te borgen en te controleren.

Doelstelling

Het structureel benutten van ervaringskennis bij ondersteuning, kwaliteitsverbetering en doorontwikkeling van BW en MO, zodat beleid en uitvoering beter aansluiten bij wat inwoners nodig hebben.

Inkoopdoelstelling

De aanbieders borgen aantoonbaar de inzet van ervaringsdeskundigheid in de ondersteuning en betrekken cliënten en ervaringsdeskundigen periodiek bij evaluatie en ontwikkeling van het aanbod. De wijze en intensiteit van inzet sluiten aan bij de aard van de voorziening en worden onderdeel van de gezamenlijke ontwikkel- en kwaliteitscyclus. Een ervaringsdeskundige is geen trajectbegeleider of woonondersteuner. De inzet wordt daarnaast georganiseerd, bijvoorbeeld als consultatie- of signaalfunctie of als laagdrempelig aanspreekpunt voor cliënten, en wordt vooraf duidelijk afgebakend zodat hierop kan worden gestuurd en gecontroleerd.

11. Eerlijke spreiding, draagkracht en leefbaarheid van wijken

Probleemstelling

Een aantal wijken in Parkstad heeft te maken met een concentratie van voorzieningen en kwetsbare inwoners. Ook locaties buiten deze wijken kunnen overlast veroorzaken, wat de draagkracht van een buurt onder druk zet. Niet iedere aanbieder heeft hiermee te maken en harde afspraken over verhuizing van locaties binnen een vaste termijn zijn niet realistisch. Eerlijke spreiding is daarom opgenomen als overkoepelend uitgangspunt en wordt per aanbieder als maatwerk uitgewerkt. Daarnaast vraagt de leefbaarheid rondom bestaande locaties om een concrete en afdwingbare inzet van aanbieders.

Doelstelling

Het realiseren van een evenwichtige spreiding van BW- en MO-voorzieningen en uitstroom over Parkstad, rekening houdend met de ondersteuningsbehoefte van inwoners, beschikbaarheid van woningen en voorzieningen en de draagkracht van buurten en gemeenten.

Inkoopdoelstelling

De aanbieders werken mee aan en conformeren zich aan de regionale spreidingsopgave en leveren inzicht in locatie, capaciteit, instroom en uitstroom. Nieuwe of gewijzigde voorzieningen worden ontwikkeld in afstemming met de regio en relevante gemeenten en passen binnen de regionale woonzorgopgave. Bij uitstroom werken aanbieders actief samen met Loket Housing, woningcorporaties en gemeenten aan passende en duurzame huisvesting. De uiteindelijke verdeling en

locatiekeuzes blijven een gezamenlijke publieke en maatschappelijke opgave en kunnen niet uitsluitend bij aanbieders worden belegd. De spreidingsopgave wordt binnen de overlegstructuur van de Parkstadwet en de Woonzorgvisie uitgewerkt en vertaald naar uitvoeringsplannen. Opdrachtnemers committeren zich hieraan en leveren inzet, zowel bestuurlijk als in de uitvoering. Aanbieders dragen actief bij aan de leefbaarheid van de directe omgeving van hun locaties: zij onderhouden contact met de buurt, zijn laagdrempelig benaderbaar voor omwonenden en organiseren ontmoeting tussen cliënten en omwonenden. Waar spreiding of draagkracht voor een aanbieder speelt, maakt deze in afstemming met de regio een plan, als onderdeel van de leveranciersgesprekken.